

SOCCERUL ROMÂNESC ÎN ANUL 1971

Lupescu înscrie spectaculos, cu capul, primul gol în partida cu Ţara Galilor. Moment important în drumul calificării echipei României în sferturile de finală ale Campionatului European

Momentele „cheie" ale fotbalului nostru „văzute" de 10 maeştri emeriţi ai sportului

La sfîrşitul unui an fotbalistic, bogat în evenimente interne şi internaţionale, care a însemnat pentru jucătorii români o nouă treaptă urcată pe calea afirmării valorice, se cuvine o trecere în revistă a faptelor şi momentelor care au marcat în chip decisiv viaţa soccerului românesc.

Spre deosebire de alte dăţi, cînd ultima caracterizare o făceau cronicarii, de data aceasta ne-am gîndit să le oferim prilejul să-şi spună ultimul cuvînt ei, fotbaliştii, autorii performanţelor care ne-au adus tuturor bucurii.

Mihai Ionescu:

„ECHIPA NAŢIONALĂ DE AZI E MULT MAI BUNĂ DECÎT CU 5-6 ANI ÎN URMĂ"

Cred că în divizia A se joacă un fotbal mai bun ca în anii din urmă. Avem o echipă naţională puternică, rodul creşterii valorice a fotbalului nostru. Cei mai mulţi dintre tricolorii actuali se cunosc bine, unii au jucat împreună chiar la juniori sau tineret. Ei formează azi o familie şi rezultatele se văd. Desigur, nivelul tehnic şi organizarea jocului de azi sînt superioare celor manifestate de către echipa naţională din vremea cînd eram titularul ei. De un mare ajutor le este actualilor titulari experienţa competiţională internaţională dobîndită de-a lungul anilor. Nu mai există acea teamă faţă de adversar, care, altă dată, nouă, ne paraliza picioarele.

Am apărat poarta echipei României pentru ultima oară la Zürich, în ziua acelui nefericit 1—7. De atunci, de la acel accident, echipa României a făcut progrese dintre cele mai însemnate. În poarta reprezentativei s-au perindat în aceşti ani mai mulţi portari: Coman, Gornea, Adamache, Ghiţă, Răducanu. Coman, care m-a înlocuit, avea calităţi, dar... rabaturile din viaţa particulară l-au ţinut pe loc. Adamache, cu care am fost la lot, este un sportiv dîrz, muncitor, exemplu în această privinţă. Dar, dintre toţi, Răducanu e cel mai dotat. E avantajat şi de un fizic excepţional cu care acoperă poarta şi dezarmează pe înaintaşi. Răducanu nu trebuie să uite însă că aceste calităţi trebuie dublate de ambiţie, de modestie, indispensabile unui mare portar. Lui îi revine marea responsabilitate de a apăra buturile şi orice greşeală poate costa munca tuturor. Şi Răducanu greşeşte uneori pentru că tratează prea uşor situaţiile din teren.

Fotbalul românesc a avut întotdeauna portari de mare valoare. Aşa au stat lucrurile şi în 1971. Ceea ce vreau să le spun colegilor mei mai tineri este că nu trebuie să se mulţumească cu ce au realizat şi că fotbalul cere multe sacrificii.

Nicolae Dobrin:

„NU MĂ INTERESEAZĂ CU CINE JOC, CI CUM JOC!"

Meciul România — Cehoslovacia a coincis cu reintrarea mea în echipa naţională. Cînd am venit la lot — în vederea pregătirilor comune dinaintea acestei partide decisive pentru configuraţia clasamentului seriei I a preliminariilor C.E. — am fost primit foarte bine. Jucătorii şi antrenorii au fost atenţi cu mine, amabili. Aş zice că mi s-a făcut o primire deosebită, asemănătoare cu cea dinaintea meciului cu Portugalia.

Antrenorul Angelo Niculescu a stat de vorbă cu mine între patru ochi, cu cîteva zile înaintea întîlnirii cu echipa Cehoslovaciei, prilej cu care mi-a spus, printre altele, că nu voi avea în teren nici o sarcină specială, ci va trebui să joc aşa cum ştiu eu... Meciul cu Cehoslovacia a avut o miză uriaşă. Pentru mine, însă, a fost un joc aproape ca oricare altul! Nu mă interesează cu cine joc, ci cum joc! Am vrut, e adevărat, să fac o partidă bună şi să contribui la victoria echipei noastre.

Meciul a fost frumos, dramatic, extenuant. Echipa României a cîştigat pentru că a fost mai bună decît partenera ei. Mă bucură mult victoria obţinută şi faptul că am reuşit să înscriu un gol într-un moment în care partida ameninţa să ia o turnură nefavorabilă nouă. Pînă la urmă totul a ieşit însă bine.

Radu Nunweiller:

„AM PLĂTIT CU MULTĂ SUFERINŢĂ MORALĂ SCEPTICISMUL UNORA"

Am încheiat cu bine încă un sezon internaţional care la un moment dat părea iremediabil pierdut pentru mine. Am fost înconjurat de mult scepticism în această toamnă, poate exagerat de mult. Din partea unor tehnicieni, din partea unor spectatori, şi, mai ales, din partea presei. Într-o oarecare măsură, scepticismul acesta avea explicaţii în evoluţia mea inconstantă, în jocurile mai slabe din campionat. Dar s-au uitat, deodată, toate celelalte realizări şi, în primul rînd, că la „naţională" am jucat întotdeauna bine şi niciodată slab. Au fost momente foarte grele pentru mine, mai ales înaintea partidei cu Cehoslovacia cînd, deşi se ştia că voi juca, unii gazetari susţineau încă inoportunitatea folosirii mele. Vă spun sincer că atunci nu mai voiam să joc, eram mîhnit de această atmosferă potrivnică, de reacţia acelor oameni care, în loc să mă mobilizeze, m-au zdruncinat nervos. În jurul meu, însă, colegii din lot şi de la echipa de club m-au îmbărbătat continuu. Dar, în primul rînd, a fost antrenorul Angelo Niculescu care mi-a redat încrederea. **„Radule**, mi-a spus dînsul, **tu eşti capabil să joci foarte bine. Nu te lua după nimeni". Şi, am făcut tot ce era posibil ca să joc bine.**

Acum, după ce am plătit tribut sufletesc acelui scepticism, repet numai în parte justificat, pot spune că am satisfacţia de a fi trecut peste handicapul psihologic ce nu poate fi redat în cuvinte şi de a fi jucat bine în partidele cu Cehoslovacia şi Ţara Galilor, neratînd un sezon internaţional în care îmi pusesem atîtea speranţe.

Nicolae Lupescu:

„ANUL ÎN CARE SENTIMENTUL RESPONSABILITĂŢII NOASTRE A CĂPĂTAT NOI IMBOLDURI"

Coincidenţa — sau, poate, nu-i chiar o simplă coincidenţă? — a făcut ca să primesc înaltul titlu de maestru emerit al sportului chiar în perioada cînd împlineam un deceniu de fotbal în prima divizie naţională, sub culorile aceluiaşi club: Rapid. Retrospectiva drumului meu în fotbalul de performanţă, destul de scurtă dar densă, va avea, întotdeauna, ca suporţi aceste momente.

În fond, dacă stau şi mă gîndesc mai bine, ajung la concluzia că perseverenţa şi devotamentul nu pot lipsi dintre trăsăturile unui sportiv care respectă marele public, ideea de sport, care îşi respectă vocaţia.. Nu mi-a plăcut niciodată să-i dădăcesc pe cel mai tineri (deşi la noi, la Rapid, uneori n-ar fi stricat...), dar sînt convins că numai munca disciplinată, efortul nedrămuit, pe scurt, perseverenţa pe drumul spinos al performanţei (care cere şi sacrificii) poate aduce satisfacţiile cele mai mari. După cum sînt la fel de convins că devotamentul faţă de sportul iubit înseamnă, în primul rînd, dragostea pentru culorile clubului, unde ai cunoscut consacrarea, camaraderia în viaţa de toate zilele cu cei ce luptă în teren alături de tine, dăruirea de sine atunci cînd ţi se încredinţează tricoul echipei naţionale.

Iată de ce mă bucur că am primit înalta distincţie sportivă în anul în care conştiinţa civică, răspunderea fiecăruia dintre noi, au primit noi temeiuri, noi imbolduri.

Mihai Mocanu:

„AVEM APĂRĂTORI SUPERIORI ÎNAINTAŞILOR"

În anul 1971 am auzit pe foarte mulţi spunînd că în campionatul nostru se marchează puţine goluri. După părerea mea, cred că explicaţia rezidă în faptul că apărătorii din divizia A se situează la un nivel superior faţă de înaintaşi. Totuşi, avem destui fundaşi care, atunci cînd se întîlnesc cu adversari avînd calităţi fizice deosebite — englezi, de pildă, ca să mă refer la ultimul exemplu oferit de Rapid — cedează în lupta corp la corp, în duelurile directe.

Din punct de vedere tehnic şi tactic, fundaşii noştri au făcut progrese deosebite. Dar fotbalul modern îţi cere şi o pregătire atletică superioară. În ultima vreme apărătorii caută să ia parte activă la joc, să construiască acţiuni de atac. Nu trebuie uitat însă că sarcina apărătorului este, în primul rînd, aceea de a deposeda. Am văzut în cariera mea fundaşi mari, chiar la campionatul mondial, care nu se complicau în joc, nu umblau cu artificii, iar cînd era cazul trimiteau balonul chiar şi în tribună pentru a ieşi dintr-o situaţie dificilă. Desigur, nu trebuie să încurajăm un asemenea mod de rezolvare a lucrurilor, dar e mai bine aşa decît să-ţi laşi adversarul în poziţie favorabilă, aşa cum fac mulţi dintre fundaşii noştri. Încă se mai înscriu la noi destul de multe goluri din greşelile apărătorilor.

În campionat, în acest an mi-a plăcut apărarea U.T.A.-ei, sigură pe ea, echilibrată, metodică, deşi nu sclipeşte prin cine ştie ce manieră spectaculoasă de intervenţii. La U.T.A., omogenizarea acestui compartiment îşi spune cuvîntul. Cînd noi, cei de la Petrolul, am cîştigat campionatul ultima oară, în 26 de jocuri apărarea a evoluat cam în aceeaşi formulă. Se ştia: Pahonţu, Boc, Florea, Mocanu. Aşa se întîmplă, azi, la U.T.A.: Birău, Lereter, Pojoni, Popovici. Patru jucători care se cunosc foarte bine, care se ajută reciproc, fiecare dintre ei ştiind ce are de făcut.

La „naţională" au fost folosiţi cei mai buni apărători. Apreciez faptul că pentru fiecare meci s-a ales soluţia cea mai bună în alcătuirea liniei de fundaşi. Apărătorii români au făcut faţă cu succes jocurilor internaţionale, îndeosebi în partide intertări.

Mircea Lucescu:

„SPER CĂ JOCUL OFENSIV NE VA DA ŞI MAI MULTĂ ÎNCREDERE ÎN FORŢELE NOASTRE"

După o scurtă perioadă de regres, marcat în primăvară de „episodul Bratislava", echipa noastră naţională şi-a revenit la timp, încheind în mod fericit anul competiţional 1971. Un nou duel cu valoroasa reprezentativă a Cehoslovaciei a fost cîştigat într-un moment în care elevii antrenorului Ladislav Novak, reprezentanţii unei şcoli fotbalistice prestigioase, au dorit să se revanşeze după înfrîngerea suferită în Mexic.

Dar o calificare — aceasta, recentă, în sferturile campionatului european —, succedînd repede în timp alteia (aceleia de la ultima ediţie a campionatului mondial) scoate, fireşte, succesele noastre de sub semnul întîmplării. În trei-patru ani, s-a sudat o echipă puternică, omogenă tehnico-tactic, unită pe planul moralului.

Etapa micilor fisuri a fost depăşită, în momentul de faţă sîntem atît de legaţi sufleteşte încît pe terenul de joc uităm cărui club aparţinem. Forţa morală, care ne caracterizează, ne-a ajutat, foarte mult, în sezonul de toamnă, în transpunerea în joc a concepţiei ofensive. *Am fost, iată, stupid egalaţi, la acea fază din partida cu Cehoslovacia, dar echipa nu şi-a pierdut cumpătul, un singur minut mai tîrziu ea reuşind, după cum se ştie, să obţină GOLUL VICTORIEI.*

Pe viitor acest joc îndrăzneţ, de atac, care, sper, să fi prins rădăcini, ne va aduce şi mai multă încredere în forţele noastre.

Iosif Lereter:

SPIRITUL DE ECHIPĂ — SECRETUL SUCCESELOR

Da, aşa este, un ziarist parcă a spus-o, U.T.A. alcătuieşte o adevărată FAMILIE noţiune care, pe dreptunghiul gazonului, se traduce printr-un exemplar SPIRIT DE ECHIPĂ.

Acesta ar fi marele secret al succeselor repurtate de U.T.A. în ultimii ani. Şi au fost destule, care de care mai prestigioase. Mă gîndesc la „eventul" reuşit în campionatul naţional, cucerit de noi în anii 1969 şi 1970, la victoria asupra lui Feyenoord — cea mai bună echipă din lume la ora aceea —, la recenta calificare în sferturile de finală ale Cupei U.E.F.A., la... perspectiva de a îmbrăca, încă o dată, în anul ce vine, tricourile de campioni.

Cine a reuşit să închege această minunată familie?

Acesta ar fi, iată, al doilea mare „secret" al U.T.A.-ei... cunoscut de toţi iubitorii fotbalului din ţara noastră.

Să vi-l destăinuiesc, deci, şi eu: el este credinciosul şi priceputul antrenor **Nicolae Dumitrescu** care, la 50 de ani, şi-a petrecut jumătate din viaţă în mijlocul U.T.A.-ei.

Cornel Dinu:

„CAMPIONATUL NOSTRU DESPRE CARE AR MAI FI MULTE DE SPUS..."

Ar fi multe de spus pe marginea campionatului nostru cel de toate zilele. Cred că el a înregistrat un progres din mai multe puncte de vedere, şi, în primul rînd, sub aspectul fizic. Campionatul nostru a cîştigat şi prin aceea (sau mai ales prin aceea) că partidele de mare miză între echipe bune s-au ridicat la cote superioare, identice cu multe din cele disputate în campionatele unor ţări europene cu fotbal dezvoltat. Acest campionat rămîne, totuşi, deficitar în sine, mai ales prin inconstanţă. Singura echipă care a făcut excepţie este U.T.A. Iată un mare merit al acestei formaţii, în care unii jucători se află la sfîrşitul carierei, şi al lui Nicolae Dumitrescu, unul din cei mai reputaţi antrenori români.

Campionatul poate fi discutat şi prin prisma mutaţiilor. Acum echipele provinciale domină prin rezultate trio-ul bucureştean cu tradiţii în lupta pentru supremaţie. Fenomenul se explică prin faptul că „marile puteri" de altădată nu s-au mai ridicat la valoarea şi constanţa cu care obişnuiseră, dar, zic eu, şi prin aceea că în provincie există mai multe posibilităţi de organizare a unor echipe de divizia A. Cred că e un mare defect să acceptăm răsturnarea ierarhiei prin explicaţia acelora ce susţin că, datorită echipei naţionale, formaţiile cu jucători la lot au fost handicapate. Eu consider că menirea fotbalistului modern este să aibă cît mai multe jocuri în picioare, să evolueze bine tocmai într-un program încărcat.

Se discută despre relaţia echipa naţională-campionat. Naţionala a reuşit să creeze prestigiul actual al fotbalului românesc pentru că-i echipa cea mai bine organizată. Ca joc, echipa naţională e încă deasupra campionatului, care are numeroase deficienţe, despre care ar mai fi multe de spus...

Ludovic Sătmăreanu:

„...ACEASTĂ MINUNATĂ COEZIUNE SUFLETEASCĂ DIN SÎNUL ECHIPEI NOASTRE"

Nu vreau să-l flatez pe antrenorul Angelo Niculescu, dar consider că el a contribuit decisiv — într-o proporţie mai mare decît i se atribuie — la performanţele realizate de echipa noastră naţională. Angelo Niculescu a reuşit lucruri deosebite la cîrma reprezentativei. Dintre toate, aş vrea să mă opresc la coeziunea sufletească pe care a intronat-o şi cultivat-o în sînul tricolorilor. O coeziune sufletească care se reazemă pe prietenia sinceră, pe respectul şi ataşamentul reciproc.

În anul care a trecut, starea de coeziune sufletească din cadrul reprezentativei a avut un curs evolutiv, s-a consolidat. Nu numai că a fost menţinută atmosfera favorabilă, propice pregătirilor, dar s-a simţit reîncadrarea lui Dobrin. Piteşteanul a fost primit foarte bine în mijlocul nostru. El s-a arătat mult schimbat în bine, s-a manifestat prietenos faţă de noi toţi.

În încheiere, aş vrea să mai subliniez un aspect care atestă coeziunea sufletească de care aminteam. La echipa naţională vin de multe ori jucători ieşiţi din formă, care în etapele de campionat joacă slab. Îmi amintesc că eu traversam o dată, nu de mult, o perioadă grea. Jucam slab şi o parte a presei îmi contesta vehement prezenţa în „11"-le tricolor. Cînd am venit însă la lot, nimeni nu m-a lăsat să înţeleg că sînt privit cu neîncredere. Dimpotrivă, toţi mi-au vorbit frumos, mi-au spus că nu-i nimic, că voi trece cu bine, în cele din urmă, peste „criză". Cuvintele lor m-au mobilizat, m-au îmbărbătat, mi-au dat încredere şi am reuşit să-mi regăsesc cadenţa. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu Radu Nunweiller.

Emerich Dembrovschi:

„NU POŢI FI UN ATACANT MARE FĂRĂ SPRIJINUL COECHIPIERILOR"

Atacanţii români, ca de altfel şi... omologii lor de pretutindeni, au continuat şi în 1971 aspra lor luptă cu apărările. Au fost mulţi cei care au obţinut satisfacţii în această perioadă, dar şi mai mulţi cei care n-au reuşit să-şi vadă, decît arareori, visul împlinit — acela de a trimite balonul în plasă — deoarece echipele, în majoritatea lor, au rămas credincioase vechilor principii, baricadîndu-se în faţa propriilor porţi.

Pe unde să treci? Cum să te descurci?

Fiind anul imediat următor „Mundialului" din Mexic, colegii mei, înaintaşii au încercat să copieze ceva din jocul marilor vedete văzute acolo: unii dintre ei, cei foarte solizi au vrut să joace fie ca Müller, fie ca Seeler, Jairzinho sau Riva; alţii au încercat să-i copieze pe virtuozii Pele, Tostao, Sotil.

Nu este locul aici şi, oricum, nu eu trebuie să fiu acela care să-i numească pe cei ce s-au străduit şi au reuşit să evolueze, aproape ca marile lor modele. **Pot doar să afirm că în anul 1971 cel mai mult au reuşit înaintaşii care au fost şi sprijiniţi de coechipierii lor, de întreaga echipă.** Şi nu întîmplător liniile de atac cu cea mai bună productivitate în actuala ediţie a campionatului au fost acelea ale echipelor U.T.A. şi Sport Club Bacău, formaţii în care omogenitatea ansamblurilor a înlesnit reuşitele celor cîteva individualităţi remarcabile: Domide, Kun, Both, Ruglubei, Pană, Sorin Avram.

Aceeaşi remarcă este valabilă, după părerea mea, şi pentru echipa naţională a cărei coeziune, la toţi factorii, a stat la baza succeselor repurtate de ea în dificilul sezon internaţional de toamnă. Şi, cînd întreaga echipă se dăruie trup şi suflet unui ideal — în cazul nostru calificarea în sferturi — creşte, desigur, şi forţa de exprimare a atacului.

Ancheta internaţională a ziarului Sportul

CINE VA CÎŞTIGA CAMPIONATUL EUROPEI?

● Anglia mare favorită (chiar fără Ramsey...) ● Echipele consacrate au cules cele mai multe voturi ● Distanţe minime între următoarele clasate ● Anul trecut, pronosticurile s-au realizat aproape total!

A devenit o tradiţie a ziarului nostru, ca — la fiecare sfîrşit de an — să organizeze o anchetă internaţională în lumea fotbalului. De data aceasta, ne-am adresat antrenorilor echipelor naţionale calificate în sferturile de finală ale campionatului european. *Întrebarea pusă acestora a fost următoarea:*

— Care vor fi primele 4 clasate, în campionatul Europei?

Fără îndoială, a „risca" un asemenea pronostic este destul de dificil. În primul rînd pentru că, în prezent, nu se cunosc încă perechile de echipe care vor susţine meciurile din sferturile de finală. Apoi, nu se ştie care dintre cele patru viitoare semifinaliste va găzdui turneul final, amănunt ce-şi are importanţa sa. În fine, se pare că, într-adevăr, toate cele opt formaţii calificate în sferturile de finală sînt de forţe apropiate. Ca dovadă, în răspunsurile primite la ancheta noastră, cu excepţia Belgiei, toate echipele au fost punctate.

Clasamentul ce rezultă din adiţiunea punctelor subliniază forţa unor echipe care domină de cîţiva ani fotbalul european: *ANGLIA, R. F. a GERMANIEI., U.R.S.S. şi ITALIA. Situat pe asemenea coordonate, rezultatul anchetei noastre pare logic şi viabil.*

Singurul antrenor care nu a dat un pronostic este selecţionerul echipei Angliei, Sir Alf Ramsey, *care — din modestie sau poate presimţind că majoritatea voturilor vor aparţine formaţiei sale — a preferat un scurt comentariu... De altfel,* Anglia a totalizat numărul cel mai mare de puncte la o diferenţă apreciabilă faţă de următoarele trei clasate. În schimb, pentru locurile 2—4, lupta a fost, după cum se vede, foarte strînsă *şi cele trei echipe sînt departajate doar de 4 puncte!*

Să aşteptăm însă luna iunie, cînd va avea loc turneul final pentru a vedea care dintre cei 8 şefi de coloană a avut dreptate...

P.S. Amintim cititorilor că ancheta noastră de anul trecut („Care vor fi cele 8 echipe calificate în sferturile de finală ale C.E."?) s-a soldat cu un succes aproape total: din cele 8 echipe, indicate în urma voturilor exprimate, 7 s-au calificat în sferturile de finală. Doar Scoţia a cedat locul Belgiei!

Aşa au răspuns...

VUJADIN BOŞKOV (Iugoslavia)

1. Anglia
2. Iugoslavia
3. R. F. a Germaniei
4. România

VALENTIN NIKOLAEV (U.R.S.S.)

1. Anglia
2. U.R.S.S.
3. România
4. Italia

RUDOLF ILOVSZKI (Ungaria)

1. Ungaria
2. Anglia
3. R. F. a Germaniei
4. U.R.S.S.

RAYMOND GOETHALS (Belgia)

1. Anglia
2. R. F. a Germaniei
3. Italia
4. U.R.S.S.

ANGELO NICULESCU (România)

1. U.R.S.S.
2. Anglia
3. R. F. a Germaniei
4. Italia

ALF RAMSEY (Anglia)

„Toate cele 8 echipe sînt foarte puternice şi nici un meci nu va fi uşor de cîştigat, chiar pentru aşa-zişii favoriţi. Fiecare din „cele opt" poate cuceri trofeul".

HELMUT SCHÖN (R. F. a Germaniei)

1. Anglia
2. R. F. a Germaniei
3. Italia
4. U.R.S.S.

FERRUCIO VALCAREGGI (Italia)

1. Italia
2. Anglia
3. R. F. a Germaniei
4. U.R.S.S.

Clasamentul general

În urma voturilor exprimate (după punctajul: locul întîi — 4 p; locul doi — 3 p.; locul trei — 2 p.; locul patru — 1 p.), clasamentul general, reieşind în urma anchetei noastre, se prezintă astfel:

1. ANGLIA	25 puncte
2. R. F. a GERMANIEI	14 puncte
3. U.R.S.S.	11 puncte
4. ITALIA	10 puncte
5. UNGARIA	4 puncte
6—7. ROMANIA	3 puncte
6—7. IUGOSLAVIA	3 puncte
8. BELGIA	0 puncte

Anchetă realizată de Ion OCHSENFELD, cu colaborarea corespondenţilor noştri Duşan BUGARIN (Iugoslavia), **Katalin RUSZKAI** (Ungaria), **Ioakhim NEUSSER** (R. F. a Germaniei), **Iuri SOLOMAHIN** (U.R.S.S.), **Fernand BOUVIER** (Belgia), **Stan LEVENSON** (Anglia) şi **CESARE TRENTINI** (Italia).